

Doodlopend spoor

Luc Celis

proza

‘Waarom zijn er geen bruggen over de Schelde?’

‘Wat?’

‘Waarom zijn er geen bruggen over de Schelde? In Parijs, Londen, Amsterdam, New York, zelfs in Luik heb je bruggen over de stroom. Niet in Antwerpen.’

‘Weet ik veel.’

‘Het doet je niets?’

‘Nee.’

‘Ik lig er soms van wakker.’

‘Net iets voor jou, je slaap laten voor zo’n bagatel.’

‘Je ontwijkt mijn vraag.’

‘Ik weet ook niet waarom er geen bruggen over de Schelde zijn. Misschien is er aan de overkant wel niets te vinden.’

‘*Terra incognita!*’

‘...’

‘Dat is Latijn. Het staat voor onontdekt gebied.’

‘Ik weet wat *Terra Incognita* betekent. Denk je dat ik een imbeciel ben! Ik bedoel gewoon dat er misschien geen bruggen zijn gebouwd omdat op de linkeroever helemaal niets te beleven valt.’

‘Ik woonde vroeger op de linkeroever.’

‘Kijk, dat bedoel ik.’

Met guitige ogen keek hij haar aan: ‘Een grapje, Mathilde. Dat is ook niet jouw gewoonte!’

‘Wie zeurt er ook over bruggen over de Schelde? Je begint oud te worden.’

‘Ik ben ook bejaard,’ lachte Fons.

‘Overdrijf niet. Je wordt pas vijftenzestig.’

Hij gaf haar een speels duwtje: ‘Je bent veel te serieus. Altijd al geweest.’

Ze zaten op de bank bij de vijver, onder een oude eik die hen in de zomer beschutte tegen te felle zon. Nu lag het water vol met drijvende bladeren in herfsttinten. Net een oude spiegel met bruine oxidatiestippen.

Het park was bijna verlaten. De kinderen waren naar school, om je vel te bakken was het te laat in het jaar en de meeste ouderen vonden het al te fris

en te gevaarlijk vanwege de kans op griepjes en verkoudheden.

Alleen een jonge vrouw had zich niet laten afschrikken door de najaarskoude. Ze zat enkele banken verder. Naast haar stond een kinderwagen, met een vorm zo aftands dat ze hem waarschijnlijk van haar moeder had gekregen, of van een tante. Zo'n model was al jaren uit het straatbeeld verdwenen. Fons had haar onmiddellijk opgemerkt vanwege het wagentje en ook door het weer, omdat het al herfst was en je met een baby toch moest oppassen.

'Zie je die vrouw?' zei hij tegen Mathilde.

Meteen draaide ze haar hoofd om.

'Niet kijken,' siste hij.

'Hoe kan ik kaar dan zien?'

'Seffens bemerkt ze nog dat we over haar praten.'

'Je overdrijft. We zitten drie banken verder. Het kan best dat ik naar die jongens kijk.'

Twee scholieren in blauwe college-uniformen passeerden hen op de fiets. Zij maalden helemaal niet om het weer: hun overjassen waren achteraan op de bagagedrager slordig vastgebonden. Met een half losgetrokken das en fladderende colbertjes reden ze lachend voorbij.

Fons en Mathilde keken hen na.

'Vind je het niet raar dat ze daar al de hele tijd zit?' zei Fons. 'Ze was er al toen wij arriveerden.'

Mathilde haalde haar schouders op.

'Ik vind het onverantwoord voor die baby,' ging hij verder. 'Zo warm is het nu ook weer niet. Ik hoop maar dat ze het kind goed heeft ingeduffeld.'

'Dat zal toch wel. Welke moeder zou dat niet doen?'

'Ik weet het niet. Je hoort de laatste tijd zoveel.'

'Wat bedoel je?'

'Kindermishandeling.'

'Asjeblijft! Je overdrijft. Stevig aangekleed en onder de dekens is een baby echt niet zo kwetsbaar als je wel denkt. Het is trouwens nog geen winter. Het vriest zelfs niet.'

Zo onopvallend mogelijk keek Mathilde naar de vrouw.

'Ik zie niets verkeerd, behalve dat ze nogal armoedig is gekleed. En dat wagentje heeft ze ook van een of andere opruiming.'

'Het is jou ook opgevallen?'

'Wat?'

'Wel, het kinderwagentje. Zo'n model is zeker veertig jaar oud. Dat je in zoiets je kind durft te leggen.'

'Ze zal waarschijnlijk weinig geld hebben.'

Meewarig schudde Fons zijn hoofd.

‘Wat betekent dat nu weer?’

‘Toch erg voor zo’n kind.’

‘Waarom?’

‘Ligt dat niet voor de hand? Wat voor kansen krijgt zo iemand?’

‘Jij altijd met je geld,’ reageerde Mathilde bits. ‘Alsof liefde daarmee iets te maken heeft.’

Fons haalde zijn schouders op en zweeg. Hij had geen zin in een twistgesprek, vooral vandaag niet. Maar met dat meisje was er wat aan de hand. Daarvan was hij overtuigd. Het hoefde niets ernstigs te zijn, hij was geen onheilsprofeet. Misschien had ze gewoon een vervelend bericht ontvangen. Piekerde ze over iets, zoals een verwachte brief die maar niet arriveerde, een zieke vriendin of problemen met haar schoonfamilie. Maar iets klopte niet. Hij rook het van op afstand. Veertig jaar in de verkoopbranche maakten hem tot een expert in de menselijke natuur. Aan het einde van zijn loopbaan kon hij bij een eerste aanblik feilloos bepalen tot hoever een klant wilde onderhandelen. Zoals een bekwaam arts met enkele ruwe gegevens feilloos een diagnose maakt, zo doorgrondde Fons met één aanblik een man zijn zwakke plekken. Soms was iemand ijdel en kon hij hem via die weg ver de streep halen. Vaak wilde een mogelijke koper ook gepaaid worden met dineetjes, snoepreijes en bezoekjes aan verwenhuizen. Mathilde lachte met zoiets. De ene keer zei ze hem niet te geloven, terwijl ze hem soms dan weer terechtwees, omdat hij anderen probeerde om te kopen. Fons slaagde er nooit in haar uit te leggen dat het anders werkte. Dat sommige mannen integriteit uitstraalden, terwijl je bij anderen een gouden net moest uitgooien om te kunnen vissen.

‘Waarover zit jij te mijmeren?’ vroeg Mathilde.

‘Niets bijzonders. Ik keek gewoon wat rond.’

Even zwegen ze, elk verzonken in zijn gedachten.

‘Het zal snel winter worden,’ zei Fons na een tijdje. ‘Kijk maar eens naar de bladeren.’

‘Wat is daarmee?’

‘Ze zijn al vergeeld, maar nog niet gevallen. De meeste toch niet. Dat komt door de zachte nazomer. Eén stevige storm en ze zijn kaal.’

Mathilde glimlachte. Van hoe de natuur werkte, wist ze weinig. Het interesseerde haar niet echt. Maar naar het park kwam ze graag. Je had al zo weinig groen in de stad. Zelfs als het echt guur was, maakten ze er nog een wandeling. Alleen bleven ze dan maar even, niet zolang als de dagen warm waren en niet leken te eindigen.

Ze hadden er elkaar leren kennen, tenminste op het terras van het café aan de rand van het park. Mathilde kon er zich nog weinig bij voorstellen, behalve

een paar beelden van druk bezette tafeltjes, rennende kinderen, obers met overvolle dienbladen en een aantrekkelijke man die haar vroeg of hij even naast haar mocht plaatsnemen, omdat hij er met iemand had afgesproken, een relatie die er nog niet was, maar die wel snel zou komen: een zakelijke bijeenkomst. Zodra zijn kennis was gearriveerd, zouden ze wel een andere gelegenheid opzoeken. Het was dus maar voor even.

Dat even duurde al twintig jaar.

Twee decennia die vervlogen als een zucht. Wanneer Fons soms met zijn kleinkinderen de meeuwen voerde, kon hij niet geloven dat die oudere man met een broodzak in zijn handen, dezelfde was als degene die vroeger na het werk vaak plezier maakte in louche bars en probleemloos een leuke meid mee naar boven nam.

Zijn huwelijk was nooit makkelijk geweest. Fons was geen familieman. De kinderen hadden altijd het beste gekregen: goede scholen, studeren zolang ze wilden, vervolmakingscursussen in het buitenland. Niets was te veel. Maar elke avond knus met het hele gezin voor de buis zitten kon hij niet opbrengen. Hij ging vaak op zwier, wat niet zo moeilijk was. Het lag zelfs voor de hand. Fons was zijn hele leven directeur bij een van de grotere havenbedrijven in de stad. Contracten werden zelden overdag afgesloten in stoffige kantoren, maar meestal 's avonds aan de tapkast, tijdens een braspartij. Zijn echtgenote wist dat het bij zijn baan hoorde. Alleen vermoedde ze nooit dat er zoveel slippertjes waren, zelfs een paar maîtresses. Fons kon het niet helpen. Het was iets in zijn bloed, dat dacht hij althans. Die drang naar en die onrust over almaar nieuwe dingen. Datzelfde impulsieve dat van hem een geslaagd zakenman maakte, zorgde er ook voor dat hij een rokkenjager werd.

Soms vond hij het raar dat ze nooit iets had vermoed. Maar ze besteedde dan ook geen aandacht aan dat soort dingen. Voor haar bestond alleen het gezin. Dat was al zo toen ze trouwden en ze in de winter, voor hij thuiskwam, zijn pantoffels bij de kachel zette om ze op te warmen. Een enkele keer had hij er wel eens wroeging van. Maar meestal veegde hij dat gevoel resoluut van tafel. Fons was geen man die zich in een kooitje liet opsluiten.

Vogels! Verdomme! Met dat gemijmer dacht hij er plots weer aan. Alle watervogels waren weg. Elk najaar viel hem dat weer op, maar dit seizoen had hij het nog niet gemerkt. De hele zomer wemelde het van ganzen, zwanen en eenden in de vijver. Een enkele keer zag je zelfs een reiger gracieus over het water zweven met dezelfde beheerste traagheid waarmee een geoefend schaatser over het ijs gleeed. Maar in de loop van september verdween heel die fauna, ineens. Zouden de hoveniers hen voor de winter ergens onderbrengen? Fons zag het al voor zich. De mannen in een bootje met netten om al die beesten te vangen. En ongelukken, er moesten ongelukken van komen: nijdi-

ge beten in handen en benen en een man overboord was het minse wat je van zo'n onderneming kon verwachten.

'Waarom zit jij zo te grinniken?' vroeg Mathilde.

'Niets, een binnenpretje.'

'Komaan.'

'Waar zijn de watervogels?'

Mathilde keek hem argwanend aan. 'Dit is toch weer geen raadseltje, zoals die bruggen over de Schelde? Eén is genoeg!'

'Nee, het is een ernstige vraag. Kijk ...' Met een weids gebaar wees hij naar het lege wateroppervlak. 'Niets, zie je, helemaal niets.'

Mathilde volgde de beweging van zijn hand. 'Tja, ze zijn weg. Wat wil je? Het is ook half oktober.'

'Maar waar zijn ze?'

'Het zijn toch trekvogels. Die zitten al een hele tijd ergens in Afrika te overwinteren. Dacht jij soms dat de tuinmannen er jacht op maakten. En ze dan in de dierentuin onderbrachten?'

Fons keek haar schaapachtig aan, alsof ze plotseling gedachten kon lezen en niets voor haar verborgen bleef.

'Ja,' antwoordde hij.

'In een bootje, met grote vangnetten zeker?'

'...'

'Jij bent echt onmogelijk,' lachte ze.

Op zo'n moment hield hij van haar.

Toch was zijn liefde voor haar anders dan wat hij voor zijn vrouw voelde. Zijn affectie voor Mathilde was nooit zo onvoorwaardelijk geweest. Niettemin had hij hun verhouding nooit willen beëindigen. Iets aan haar was hem al die jaren blijven intrigeren. Begeerte was het allang niet meer. Waarom zou je hunkeren naar iets wat je toch al had? Hij herinnerde zich nog het prille begin: hoe ze haar billen rondom hem spande, de woordjes die ze fluisterde, haar nagels waarvoor hij moest oppassen, omdat ze zich in zijn rug groeven. Hoe vertrouwder Mathilde werd, hoe bedrevener ze met elkaar omgingen, hoe sneller de drang hem losliet om haar te bezitten. Daarom moest hij na enkele maanden al beelden van andere vrouwen oproepen om dezelfde hartstocht te veinzen. Meiden waarmee hij het ooit deed, één keer, zonder verplichting, gewoon om het plezier. Of die hij eens op straat zag en waarvan hij dacht dat ze in bed wel iets zouden voorstellen: vrouwen met ronde vormen. Hij hield niet van boonstaken.

Fons vroeg zich af vanwaar dat kwam, dat begerige, die lust naar altijd iets nieuws.

Toch was hij bij haar gebleven.

Twintig jaar lang.

Dat leek wel een huwelijk.

Plots kwam de vrouw op de bank naar hen toe. Kordaat duwde ze de kinderwagen voor zich uit. Ze leek opgewonden, angstig, alsof iets haar voortdreef. Mathilde bekeek haar met milde interesse, gewoon omdat ze hun richting uitkwam en ook omdat Fons beweerde dat er iets niet pluis was. In een andere situatie zou ze aan haar geen aandacht hebben besteed. Meisjes en jonge vrouwen bevolkten een wereld die allang de hare niet meer was.

Ze was groot, zoals zovelen van haar generatie, en slank. Haar proporties leken goed, hoewel Mathilde dat niet echt kon zien, vanwege haar wintermantel. Die leek oud, net zoals de kinderwagen waarvan ze nu duidelijk zag dat hij versleten was. De blauwe kleur was vaal geworden en aan de buitenkant rafelde het textiel. Waarschijnlijk was het ding vaak gebruikt en had het ook een tijdje op zolder gestaan waar het stof of het zonlicht hun verwoestende werk hadden gedaan.

Die jas kende ze. De dochter van haar zus liep er mee rond in haar tienerjaren: omgekeerd schaaap met een onbewerkte leerkant en een rand van pels. Vies vond ze die dingen. Mathilde vroeg zich af hoe de vrouw aan zo'n kledingstuk kwam. Zoiets maakten ze al lang niet meer. Misschien had ze hem van iemand gekregen of gekocht in een tweedehandswinkel. Die zaakjes zag je vandaag overal opduiken.

‘Neemt u me niet kwalijk dat ik u stoort,’ zei de vrouw, ‘maar ik realiseer me net dat mijn huissleutel nog op de deur zit. Domweg vergeten.’

Twijfelend, met bijna opengesperde ogen, keek ze hen aan.

‘Daar woon ik, aan de rand van het park.’ Ze wees in de richting van een hoog flatgebouw dat boven de bomen uitstak. ‘Ik word toch echt ongerust. Zou u een ogenblik op mijn baby willen passen? Ik loop even heen en weer. Binnen twee minuten ben ik terug. Echt bedankt!’

Fons en Mathilde kregen geen tijd om te antwoorden. De jonge vrouw begon te rennen en op enkele tellen was ze uit het gezichtsveld verdwenen.

Ze zwegen, verbouwereerd. Eerst keken ze elkaar aan en dan staarden ze in de richting waar de vrouw gelopen had. Fons stond op en draaide even in het rond, onbeslist over wat er nu moest gebeuren.

‘Dat is toch al te gek. Begrijp je dat nu? Zomaar je kind achterlaten. Als dat een moderne moeder moet voorstellen! Wanneer ze seffens terugkomt, zal ik haar eens vertellen wat ik ervan vind. Geen enkel gevoel voor verantwoordelijkheid.’

Nu stond ook Mathilde op. Samen tuurden ze nog even naar het flatgebouw, maar dan draaiden ze zich om en keken nieuwsgierig in de kinderwagen. De aanblik van de baby deed Fons zijn verontwaardiging toenemen. Hij liep er

zelfs rood van aan.

‘Maar dat kind is nog geen zes maanden oud!’ riep hij. ‘Hoe kan je nu zo iets achterlaten. Al is het maar voor even.’

‘Ssstt,’ fluisterde Mathilde, ‘zo maak je haar nog wakker.’

‘Het is een jongen.’

‘O ja? En waaraan zie jij dat het een jongen is?’

‘Hoe zie jij dat het een meisje is?’

‘Een vrouw ziet zo iets direct.’

‘Hoe dan?’

‘Intuïtie.’

‘Als jij het zegt.’

De baby keek hen rustig aan. Hij leek wijs, tenminste iets in zijn blik straalde kalmte en vertrouwen uit. Het kind scheen ervan overtuigd dat de twee vreemden die hem aanstaarden slechts goede bedoelingen hadden, dat hem niets kon overkomen.

‘Er zal weinig anders opzitten dan te wachten,’ zei Mathilde.

‘Wat ik verschrikkelijk vind, is het gebrek aan responsabiliteit van de vrouw.’

‘Kom, ze zal nu ook wel hebben opgemerkt dat we betrouwbaar zijn.’

‘Je gaat haar toch niet verdedigen?’

‘Natuurlijk niet. Ik wil alleen maar zeggen dat ze het kind waarschijnlijk niet had achtergelaten bij twee mannen of een paar kwajongens. Heb je ons al eens bekeken? We lijken echt niet op een stel kinderrovers.’

‘Soms begrijp ik jou toch niet! Praat je nu het gedrag van die vrouw goed? Zou jij je kind bij een onbekende achterlaten? In deze tijd?’

‘Ik ga niet akkoord met wat ze heeft gedaan. Maar je hebt toch zelf gezien dat ze overstuur was. De stad is gevaarlijk geworden. Ik zou ook panikereren als ik ontdekte dat mijn sleutels nog op de deur zaten. Zeker in deze buurt.’

‘En dan laat je een baby bij vreemden achter. In die gevaarlijke stad.’

‘Ze was helemaal ontdaan. Dan weet je maar half wat je doet. Wees nu toch redelijk.’

Fons kruiste zijn armen en keek haar nors aan: ‘We zullen dan maar wachten zeker ...’

Even was het stil. Samen keken ze naar de vijver waar de wind het water in kleine golfbewegingen tegen de kant sloeg.

‘Eén ding moet me toch van het hart,’ zei Fons plots. Hij was ontstemd. Dat zag Mathilde aan zijn handen die gevouwen in zijn schoot lagen terwijl hij beide duimen ritmisch tegen elkaar sloeg. Hoe goed je elkaar na al die tijd kent, dacht ze nog. Net als een favoriete film die ja al talloze malen hebt gezien en waarvan je na verloop van tijd hele stukken dialoog kan mee fluisteren.

‘En wat is dat dan?’

‘Ik begrijp niet waarom jij de laatste tijd zo hardvochtig bent.’

Mathilde lachte schamper: ‘Hardvochtig?’

‘Ja. Je doet koel en onverschillig. Snauwt me af. Je bent anders dan vroeger.’

‘En jij wordt een oude sentimentele dwaas.’

‘Bedankt.’

‘Je vroeg erom. Dat ik de laatste tijd trouwens zo koel ben, daarvoor heb ik mijn redenen’

‘Ik dacht dat we daarover zouden zwijgen.’

‘Je verdraait de waarheid. Jij hebt gezegd dat we er beter over zwijgen. Jij. Niet ik.’

Fons stond recht, wierp een blik in de wieg, draaide even besluiteloos rond en ging terug zitten. Hij keek recht voor zich uit, zonder iets te zien.

Die dag viel hun laatste ontmoeting. Sinds hij aan zee woonde, werd het almaar moeilijker om excuses te vinden om naar Antwerpen te komen. Hij kon niet blijven liegen en uitvluchten zoeken, had hij haar gezegd. Stel dat de waarheid aan het licht zou komen? Zijn kinderen zouden hem zoiets nooit vergeven.

Mathilde had hem stoïcijns aanhoord.

Hoe makkelijk was het een geheime affaire te beëindigen. Er viel niets te delen, geen familielid vroeg om een verklaring, er waren geen vrienden die moesten worden ingelicht, en niemand zou een oordeel uitspreken. Er was immers nooit meer geweest dan de afspraak elkaar volgende week weer te zien.

Al twintig jaar lang.

In de loop der jaren had ze vaak getwijfeld ermee te stoppen. Eén keer had ze het ook gedaan: twee maanden zonder ontmoeting, zelfs geen gesprek. Weken waarin ze zich elke dag moed insprak. Tot ze op een ochtend toegaf dat het haar niet lukte en de telefoon nam.

Ze voelde zich misbruikt. En toch had ze het voorspeld, vanaf dat hij naar de kust verhuisde. Er moest een einde aan komen. Een verhouding kon niet overleven zonder een drukke baan die een schier eindeloze reeks smoesjes opleverde voor zogenaamde vergaderingen, besprekingen, korte zakenreisjes, congressen en diners. Maar Mathilde vergiste zich wanneer ze dacht dat het Fons geen moeite kostte. Kilometers zeelijn had hij afgewandeld, tobkend over wat onafwendbaar was. Een gezin was iets raars. Jarenlang had hij er nauwelijks aandacht aan besteed en nu was het zijn hele bestaan. Zijn kinderen kon hij misschien nog wel missen. Die hadden hun eigen leven, ver weg van het zijne. Soms vroegen ze nog wel eens om raad, hoewel steeds minder vaak, de laatste keer was het al een hele tijd geleden. Maar zijn

kleinkinderen ... Mathilde had gelijk: hij werd een sentimentele oude dwaas. 'Weet je dat die vrouw al een kwartier weg is?' zei Mathilde.

'Zolang?'

'Er is iets gebeurd. Wie laat nu ook zijn sleutel op de deur steken?'

'Misschien is er wel ingebroken,' zei Fons, 'en wacht ze nu op de politie of zoiets.'

'En dan laat ze haar kind hier de hele tijd alleen bij twee onbekenden?'

'Volgens jou zien we er toch betrouwbaar uit.'

Mathilde negeerde zijn opmerking: 'Fons, er klopt iets niet!'

'Ik vind het ook een bizarre situatie. Maar je hebt zelf gezegd dat we weinig kunnen doen behalve wachten.'

'Ja, in de veronderstelling dat die vrouw de waarheid sprak. Maar hier loopt iets fout.'

Mathilde stond weer recht. Ze schudde het hoofd.

'Het is toch al te gek, zo'n baby de hele tijd buiten laten, met dit weer.'

Ondertussen boog ze zich over het wagentje om het kind wat beter toe te stoppen. Toen ze zich weer oprichtte, had ze een witte briefomslag in haar hand.

'Kijk,' zei ze tegen Fons, terwijl ze de enveloppe liet zien. 'Dat lag in de wieg.'

'Nou en?'

'Tja, vind je dat niet vreemd? Zo'n brief in een kinderwagen?'

'Ik weet het niet. Er zal wel een reden voor zijn, denk je niet? Sommige vrouwen gebruiken zo'n wagentje als handtas. Ze leggen er allerlei dingen in, zoals hun sleutels, hun portemonnee, zelfs hun make-upspullen.'

'Doe niet zo dwaas. Er staat op *Aan de vinder*.'

'De vinder van wat?'

'Soms begrijp ik jou niet. Daarnet stond je hier nog te stampvoeten van woede en nu lijkt het je niet meer te interesseren.'

Fons reageerde niet. Hij keek recht voor zich uit. Mathilde opende de enveloppe, naam de tekst eruit en las de tekst.

'Wat is er? Wat staat er in de brief?'

'Ze heeft haar kind achtergelaten.'

'Wat?!'

'*Aan de vinder*,' las Mathilde. '*Ik kan niet meer voor Youri zorgen. Zorg asjeblieft goed voor hem. Hij is erg lief en rustig.*'

Fons staaarde haar aan alsof ze iets onuitspreekbaars had meegedeeld. Maar dat ogenblik duurde kort. Hij stond op, stak zijn handen diep in de zakken van zijn overjas en keek in de richting van het flatgebouw waarvan de vrouw had gezegd dat ze er woonde.

‘Ik wist het. Ik wist dat er met die vrouw iets aan de hand was. Crapuul. Dat is het. Echt crapuul. Zo je kind achterlaten. Schorem. Ze moesten dat soort opsluiten, of nog beter, steriliseren.’

‘Fons, beheers je.’

‘Vertel me niet dat jij weer een uitleg hebt om dit goed te praten.’

‘Ik praat het niet goed.’

‘Gelukkig. Het zou net iets voor jou zijn.’

‘Wat bedoel je in feite? Waar stuur je op aan?’

‘Op ontaarde moeders.’

‘O! Ontaarde moeders. Lopen er dan geen ontaarde vaders rond?’

‘Misschien wel, maar daar worden we nu niet mee geconfronteerd. Dat kind werd niet achtergelaten door zijn vader. Of wel soms?’

‘Wat weet jij daarvan? Misschien heeft de vader hen beiden wel laten barsten en had die vrouw juist daarom geen andere keuze dan haar kind te vondeling te leggen. Een moeder moet wanhopig zijn om een baby bij wildvreemden achter te laten.’

‘Zijn er dan geen andere mogelijkheden?’

‘Misschien niet als je radeloos bent. Wat weten wij van die vrouw af? Mogelijk kon ze nergens anders terecht, zelfs niet bij haar ouders. Je moet niet zo vlug een oordeel vellen.’

‘Zie je. Zie je wel. Ik wist het. Je verdedigt haar. Drugspuiters zijn het. Schorem.’

‘Stop,’ riep Mathilde, ‘stop onmiddellijk! Wat heb jij het makkelijk. Je kinderen zijn gelukkig getrouwd, je kleinkinderen zijn gezond. Elk ongeluk is je bespaard gebleven. Maar kan je je niet voorstellen dat anderen misschien niet zo gelukkig zijn, dat ze dingen tegenkomen waar ze geen vat op hebben, die ze niet aankunnen, die ze vooral niet gewild hebben. En dat ze daardoor soms iets doen wat voor anderen onbegrijpelijk lijkt.’

‘Dat mijn familie gelukkig is ... daarvoor heb ik gewerkt,’ beet Fons haar toe.

‘Door je vrouw twintig jaar lang te bedriegen zeker? En dan heb ik het nog niet over al die andere vrouwen. Of denk je soms dat ik daarvan niets vermoedde?’

Ze stonden rond de kinderwagen, bekeken mekaar als kemphanen die bloed roken. Seconden verstreken. Youri keek hen rustig aan, vol vertrouwen in een goede afloop.

Mathilde verweet zichzelf dat ze zich zo liet gaan. Wat haalde het uit? Nog een uurtje en ze zou hem nooit meer zien. Plots had ze het koud, zelfs in haar bontmantel.

Er vielen een paar druppels. Fons keek naar de lucht. Het zou niet regenen, daarvan was hij overtuigd. Hoog boven de bomen waaide het te hard, de

wolken zouden voorbijtrekken, maar voor Youri werd het te koud en te kil.

‘Wat doen we nu?’ vroeg hij haar.

Mathilde haalde haar schouders op en met haar rechterhand veegde ze een lok naar achter. ‘Wat kunnen we doen? Hem naar de politie brengen?’

‘Dat is toch geen omgeving voor zo’n baby?’

‘Je hebt gelijk, maar heb je een ander voorstel? Het is gewoon verschrikkelijk.’

‘Dat het ons moet overkomen.’

‘Denk niet altijd aan jezelf. Ik ben blij dat het ons overkomt. Een ander had het kind hier misschien achtergelaten, terwijl wij ervoor zorgen dat het toch een onderkomen vindt.’

‘Juist vandaag, bedoel ik. Vanwege ons. Het is al geen makkelijke dag. Na al die tijd. Maar ik heb geen keuze. Ik sta met mijn rug tegen de muur. Mijn familie ...’ Met vooruitgestoken palmen onderstreepte hij zijn onmacht.

Verbaasd keek Mathilde hem aan. Maar ze had geen zin om te reageren. Wat tussen hen was geweest, lag definitief achter haar. Daarvoor had zij zelf gekozen.

‘Laten we maar gaan,’ stelde ze voor. ‘Het is te koud voor Youri en misschien heeft hij honger. Er is een politiebureau aan de rand van het park.’

Fons knikte. Hij haalde een zakdoek boven en snoot zijn neus.

‘Wat denk je dat ze met hem zullen doen?’ vroeg hij haar.

‘Waarschijnlijk brengen ze Youri naar een ziekenhuis of een verzorgingstehuis om te onderzoeken of alles wel met hem in orde is. En daarna misschien naar een pleeggezin, tot ze de hele zaak hebben bekeken.’

Wat ze hem niet vertelde, was haar plan om aan de politie voor te stellen de baby een tijdje bij haar te laten logeren. Ze zou zo’n kind niet in een instelling laten stoppen, zelfs al was het maar voor even. Haar schoondochter werkte op de rechtbank. Zij zou wel weten hoe je daar een stokje voor kon steken.

‘Mocht ik jonger zijn ...’ zei Fons.

‘Kom,’ zei Mathilde, ‘laten we gaan.’

Ze nam de kinderwagen, draaide hem om in de goede richting en terwijl ze naar Youri lachte, duwde ze hem voor zich uit.

Het duurde even voor Fons haar volgde. Het leek wel of hij niet in beweging raakte. Het voorval had hem danig door elkaar geschud.

Mathilde keek niet om. Ze lachte almaar naar Youri en maakte met haar gezicht gekke bewegingen, omdat ze hoopte dat hij zich daardoor niet onrustig zou voelen. Aan Fons dacht ze niet meer. Zelfs als hij besliste niet te volgen, zou ze niet omkijken. Ze moest voor dat kind zorgen. Fons lag achter haar, daarvoor had hij zelf gekozen. Maar het duurde niet lang voor ze

zijn hand op de hare voelde.

‘Ik had toch gelijk,’ zei hij.

‘Waarmee?’

‘Wel, dat het een jongen is.’ Lachend keek hij haar aan. En om duidelijk te maken dat het een grapje was, kneep hij even in haar hand.

‘Zot.’

‘Zal ik duwen?’ stelde hij voor. ‘Seffens gaat het wat bergop.’

‘We zien wel. Moet jij trouwens niet naar huis? Het is bijna vijf uur. Anders zit je nog in de avondspits.’

‘Ik kan je nu toch niet alleen laten ...’

Zo stapten ze verder door het verstilde park, langs de vijver, onder de oude eiken die hun gelige, verkleurde bladeren loslieten. De wind tolde door de takken en liet hen nog meer doorbuigen dan anders. ◆